SYNOVÉ JIDÁŠOVI.

Z FRANCOUZSKÉHO
—od—
Ponsona du Terrail

(Roman tento počal vycházeti číslem 22. tohoto ročníku. Máme něco čísel od počátku románu v zásobě a noví páni odběratelé mohou čísla ta obdržeti budouli si toho přáti.)

Díl I.

Oddělení první.

(Pokračování.)

XV.

Tré dnů uplynulo.

Sir Archibald se nenavrátil.

Raymond nalezá se doposud u Aléy. Šílení jeho jest mírnější, domnívá se být v Orientu, mluví o Libanonu a starém mnichu, nemoha pochopiti, že jej tento k sobě povolal.

Na to upadne opětně v dřívější svůj spůsob, považovati sebe za proroka Mohameta. Konečně usne, mumlaje v přestávkách a když spí, tu počíná štěstí Aléy.

Pak uzavře dvéře šupátkem, aby ji nikdo z klidu rušiti nemohl, poklekne u Raymonda a pozoruje jej.

"Ach," zvolá častokráte, majíc oči plny slzí, "nyní, když vím co jsem, nechci abys ty zemřel; proto nechci také bys mne miloval— a pokud jsi šíleným, nemůžeš mne milovati."

Po tři dny Aléa nevyšla nechajíc se před každou návštěvou zapříti. Jako drak svůj poklad chrání, chce i ona u muže býti jehož miluje. Chce jej milovati, jako miluje matka své dítě.

Major přišel po několikráte, nebyl ale předpuštěn. Odcházel s úsměvem, řka: "Já zítra opět přijdu."

Konečně přiblížila se noc třetího dne. Raymond spí a Aléa posud samotna.

Zvoněno u mřížových dveří; Aléa se směje a přistoupí k oknu. Při záři lampy ve dvoře svítící vidí mladá dáma blížiti se dva muže ku vchodu; chvěje se.

Jeden jest major, druhý neznámý. Ponejprv po třech dnech se stává Aléa nerozhodnou v úmyslu svém, nikoho k sobě nepřipustiti; jakýsi pocit nepřekonatelné zvědavosti ji uchvátil.

Onen muž, jenž majora sprovází, jest muž asi čtyřicet let starý, s vysokým čelem, hlubokým zrakem a trochu ohnuté postavy. Tmavá pleť prozrazuje orientálský původ. Pochází nepochybně z druhu Kavkázů neb zaoceanských.

Aléa běžela majorovi vstříc, nechtíc aby vstoupil do pokoje, kde Raymonda skryla; přijmula jej v saloně.

"Mé milé dítě, vy víte jak vás miluji......"

Aléa se zachvěla.

"Miluji vás, a běřu účastenství na všem, co vy milujete,.....proto přivedl jsem tohoto pána s sebou".

Aléa pozorovala cizince s rostoucí zvědavostí. Tento se uklonil a major pokračoval;

"Tento pán jest znamenitý lékař Ali-Kan."

"Ale já nestůňu a nepotřebuji lékaře", odvětila Aléa kvapně.

"Mějte strpení," pravil major usmívavě, "tento zázračný lékař, který teprv šest měsíců v Paříži žije, zná zázračné léčení a tajné prostředky šílené uzdraviti,........muž, jehož milujete, jest šílený,...pročež......"

Aléa odvětila chladně: "nechci aby byl uzdraven."

A když major a Ali-Kan jeden na druhého udiveně pohlíželi, pokračovala Aléa krátkým a pevným tonem:

"Nyní vím kdo jsem."

"To jste přec vždy věděla. Jste mojí neteří a jmenujete se Asaléa z Hoffsteinů."

"Jste si toho úplně jist?"

Tentokrát snesla Aléa pohled majorův klidně.

"Zajisté, bez vší pochybnosti..... jsem toho jist!"

Aléa usmála se trpce.

"Když jste mým strýcem musíte mne znáti a věděti, že hovím choutkám."

"Nuže?"

"Ráda bych s vámi mluvila o samotě."

"Jak si přejete."

"Prosím za odpuštění pane!" pravila Aléa k lékaři nabídnouc mu pokynutím ruky sedadlo. Na to chopila majora za ruku, vedouc jej do malého pokojíka, nalezajícího se na druhé straně salonu. Zavřela za sebou dveře, pohledla pevně na majora, pravíc:

"Já vím kdo jsem. Vy nejste mým strýcem, nýbrž mým otcem a jmenujete se — osud".

Na to vyprávěla mu svoje zvláštní vidění a major naslouchal ji s úsměvem.

"Mé milé dítě vy jste byla hned od svého dětství šílenou a já se obávám, že jste postoupila na zpátek. Přivedl jsem doktora k vůli onomu muži kterého milujete, avšak domnívám se, on by mohl jednou ranou dvě mouchy zabit a také vám své lékařské pomoci uděliti."

"Ach! Vy žertujete!" zvolala Aléa.

"Docela ne;.........obávám se o váš rozum, ana sen držíte za pravdu.......... Já vás opět navštívím, doufaje že napotom svolíte, aby Raymond z Mathédie lékařsky ošetřován byl."

Po těchto slovech otevřel major dveře, aby opět k Ali-Kanovi se [illegible]

Avšak Aléa vzkřikla. Ali-Kan nebyl v saloně samoten. Jakýsi muž byl u něho, a tento muž byl Raymond.

Ubohý šílenec, který ještě před chvilkou dřímal, probudil se na okamžik ze své morální a tělesné ochablosti a jelikož neviděl Aléu, na jejíž pohled uvyklý byl, opustil pokoj, v němž jej byla zanechala.

Na to vstoupil do salonu, usadil se vedle Ali Kana a pohlížel zvědavě naň.

Ali-Kan pozoroval jej s oným klidným a zpytavým pohledem muže, který takové nemoce posuzovati zná.

A jelikož Aléa v tomto okamžiku uděšeně na prahu zůstala státi, promluvil arménský lékař k ní:

"Madame, šílenost tohoto muže jest orientálská duševní nemoc, nejhroznější ze všech, jest skoro k nevyléčení."

"Ach!" vzdychla si Aléa s úlevou..

"Jest to šílenost opiová, jakáž po dlouholetém používání opium se dostaví".

"Myslím že se mýlíte," pravila Aléa.

"Je možno, že tato nemoc jednou ranou vyvozena byla, a sice následkem umělého zhotovení tohoto prostředku, jehož zná jen jistý lékař v Cařihradě. Stalo-li se to tímto spůsobem, pak v několika minutách byl muž ten šíleným, a sice použitím jen jediné cigary, jež onen lékař připraviti dovede."

Při těchto slovech napadlo Aléu v duchu podezření; neboť ona věděla, že Archibald dlouhý čas v Cařihradě žil a vzpomněla si, že baronek osmělil se o lásce k ní mluviti.

Od toho okamžiku uhádla Aléa vše. Šílení Raymondovo bylo dílem zrádce Archibalda.

"A vy díte, že šílenost ta jest nezhojitelnou?"

"Znám jen jediného protiléku."

"Kterého?"

"Lásku."

Aléa vzkřikla.

"Ach můj bože!" zvolala, pohlížejíc zrakem malomyslnosti na majora, "je-li tomu tak, nemůže tento mladý muž zde zůstati ...... on nesmí mne viděti!" A jsouc celá bez sebe zvolala: "Jděte! Jděte oba dva!"

XVI.

Kdo byl as ten arménský lékař Ali-Kan?

Po šest měsíců žil v Paříži a provedl v tomto čase takové znamenité léčení, že pověsť jeho stávala se znamenitější.

Až do svého čtyřicátého roku žil Ali-Kan ve své otčině, provozuje spůsobem skromným svoje umění, netouže po cti, statkách ani cestě do západních krajin.

Jeho otec, chudý vůdce karavan, pravil k němu na smrtelném loži:

"..........ač jsme hluboko klesli, nezapomínej nikdy synu můj, že pocházíme z velkého kmene. Jakmile dosáhneš čtyřicátého roku (toto číslo souvisí se starým proroctvím) odeber se do Cařihradu, tam jdi na turecký hřbitov. Tam vyhledej hrob kněze staroceltického, kterýž za svého živobytí Ali-ben-Ali sloul. Na jeho hrobě nalezneš spis arabským písmem psaný, z něhož se dozvíš co máš činiti."

V tom okamžiku, když starý vůdce karavanský poslední vzdechy vypouštěl, pravil ještě:

"Ali-ben-Ali byl průvodčím Ma Eddina svatého a nás všech předků."

Ali-Kan byl ještě mladý, když otec jeho zemřel. Čítal sotva 20 roků, avšak nezapomněl nikdy slova otcova po 20 roků, v kteréž době medicinu studoval a své umění provozovati počal. Když konečně roku čtyřicátého dosáhl, vzal hůl do ruky, malý vak na záda a nastoupil cestu do Smyrny. Odtud přeplul po parní lodi do Cařihradu plující.

V den jeho příchodu do Cařihradu odebral se na hřbitov galatejský a hledal dlouho, než-li našel hrob vyznačený.

Hrob Ali-ben-Ali, společníka Ma-Eddinova, byl jeden z nejstarších. Ali-Kan nalezl jej pod keřem cypryšů. Arabský nápis byl napolo smazán, podařilo se ale arménskému lékaři jej rozluštiti, který takto zněl:

"Onen z mých potomků, který v roce 186... dle křesťanského letopočtu žíti bude, nechť se odeběře do západní země, do hlavního sídla Franků a tam potomky jistého Cougli-Hassana vyhledá."

"Tak toho žádal Ma-Eddin svatý!"

Toto oznámení znělo dosti neurčitě. Avšak z úcty k přání svého předka vydal se Ali-Kan na cestu.

Měl v kapse několik piastrů a kreditní psaní na nepatrnou částku, znějící na jistý dům řecký v Marseilleu.

Kupecká loď, nemající žádného lékaře, nabídla se jej zdarma s sebou vzíti.

Ač chud, studoval Ali-Kan u vynikajících lékařů a učitelů armenských a naučil se všem živým řečím.

Přijda do Marseilleu, vyzdvihl si v psaní vyznačenou částku a odcestoval hned do Paříže. V tomto městě byly by prameny pomoci jeho brzy vyschly, kdyby se mu byla [illegible]

Znamenitý lékař, majitel léčivého ústavu, přijmul jej do služby. Paříž miluje nové a kromobyčejné a proto turecký lékař nabyl brzy věhlasu.

Ali-Kan stal se brzy věhlasným, avšak bohatství nabýti nebylo jeho účelem.

V základě svědomité víry v pověsť chtěl vyhledati potomky Cougli-Hassana. K tomu cíli používal zcela moderního prostředku, jejž zajisté jeho předek Ali-ben-Ali, ku konci patnáctého století zemřelý nepředvídal.

Obrátil se k novinářstvu, dav uveřejnit ve všech žurnálech tuto noticku:

"Doktor Ali-Kan přeje sobě zvěděť, zdaž v Paříži potomci po knězi starých Celtů, nazvaný Cougli-Hassan, ku konci patnáctého století žijícího, ještě existují."

Tři dni na to přišel k lékaři stařec s dlouhým vousem, který k němu promluvil:

"Jsem jeden z pravnuků Kougli-Hassana. Vy jste přišel, tím lépe! Stín Ma-Eddinův bude spokojen."

"Kdo pak jest Ma-Eddin?" tázal se lékař se zvědavostí.

Dozvíte se toho brzo, neb čas se blíží. Budete k ránu dne 17. listopadu povolán.".

Stařec odešel, aniž by byl více promluvil.

Sedmnáctého listopadu bylo teprv za tři měsíce.

Ali-Kan provozoval své umění dále, spojiv se se znamenitým lékařem choromyslných, kterýž měl v ulici de la pompe lékařský ústav.

V tomto čase podařilo se Ali-Kanovi nejpodivnější léčení a on stal se nejhledanějším lékařem.

Konečně přiblížil se 17. listopad. Psaní s francouzskou adresou, obsah ale arábsky psán, dodán byl poštou Ali Kanovi, tento uvědomil svého společníka lékaře, že jest nucen na několik dní se vzdáliti.

Večer v skutku nepřišel více a taktéž ne příštího dne.

Třetího dne žádal jakýsi stařec, odevzdav lístek, Ali Kana viděti. Na lístku napsáno jméno: Major Hoffstein. Než Ali-Kan se dosud nenavrátil.

"Přijdu zítra opět", pravil major.

Druhého dne k večeru vrátil se Ali-Kan sláb do ústavu a brzo na to dostavil se major.

"Pane!" promluvil k armenskému lékaři, "potřebuji vaší rady a pomoci pro mladého muže, který náhle stal se šíleným."

Ali-Kan následoval majora, a čtenář ví co se dále přihodilo. Následkem určitého vyjádření Aléy musel se Ali-Kan a major odstraniti.

U dveří řekl major k lékaři:

"Znám mou neteř, je rozmarná, zítra vás povolá."

Na to se rozešli.

Příštího dne procházel se Ali-Kan v lesíku bouloňském, když dvě osoby na lavici v osamělém stromořadí sedící, pozornost jeho na se poutaly.

Byl to stařec a mladá dívka. Muž, chudobně ustrojen, rozkládal rukama kvapně a mluvil náruživě; dívka, podivuhodné krásy, pohlížela na starce žalostně.

Ali-Kan přiblížil se a seznal že stařec je šílený.

"Slečno," pravil, "zde tento je zajisté vaším otcem?"

"Ano, pane," odvětila ona.

"Zdá se být popuzen."

"Ach můj milý pane," pravila ona, co zatím stařec pohlížel na lékaře s onou zvědavostí, jakáž na duchu nemocného charakterisuje; on stal se následkem velkého neštěstí na duchu churavým, my jsme tak chudí, že jej nemohu dát opatrovati."

"Pojďte tedy se mnou," pravil Ali-Kan, "budu vašeho otce opatrovat a léčit."

XVII.

Dva dni později zastavilo se nádherné spřežení dvou drahocenných koníků před ústavem armenského lékaře.

Jakási dáma vystoupila, podávajíc ruky své muži; ne však ale aby ji byl muž podporou, naopak, ona jemu, jenž podobal se dítěti, jsouc vedeno matkou svou.

Tato dáma a tento muž byli — jak lehko možno uhodnouti — Aléa a Raymond.

Lékař nalezal se ve své študovně, když příchozí vstoupili.

Šílenost Raymondova vyznačovala se zvláště velkou podajností. Tento ubohý muž, nemaje nyní své vlastní vůle, podal se slepě vůli jiných, nechť byli oni kdokoliv.

Aléa k němu pravila: "Pojďte se mnou!"

A Raymond vstoupil do jejího povozu, aniž by se tázal, kam jej zamýšlí odvézti.

Když přišli k doktorovi, poukázala jej Aléa aby si sedl a ubohý šílenec posadil se do fauteuilu a neznamenal přítomnost oné, kterou jedenkráte tak vroucně miloval, tak hluboko zadumán byl ve své snění.

Lékař, spatřiv Aléu, povstal, patrně udiven.

"Doktore", pravila tato, "odpusťte mi moje dřívější chování k vám; neznala jsem na okamžik ani sama sebe."

"Přejete si přec aby byl léčen?" tázal se usmívavě.

"Nevím ani sama, avšak já jej k vám [illegible]......"

vením na ní. Ještě nikdy nebyla tak krásnou, ještě nikdy neprozradila se tak její tajuplná moc.

Lékař byl překvapen tím hlubokým pohledem, vyznačujícím se elektrickým prouděním.

"Doktore!" pravila, "vyložte si to jak chcete, je-li totiž věda v stavu takové tajemství odkrýti,— přináším oněm neštěstí kteří mne milují."

"To věřím."

Výrok řeči lékaře značil vnitřní přesvědčení a Aléa dodala:

"Já pozoruji, že mi nerozumíte."

Za několik minut mlčení pokračovala:

"Kdyby mne byl Raymond nemiloval, nenalezal by se v tomto stavu."

"Nuže?"

"Až se vyhojí, bude mne opět milovati, a jsem přesvědčena, že ho láska ta pak usmrtí."

"Toť možné!"

"Vy jste mi ale řekl, že stává protiléku pro tuto nemoc."

"Ano, madame, — láska."

"Je šílený schopen lásky?"

"Beze vší pochybnosti."

"Nuže, už po dva dni zmocnil se mne strach. Raymond pozvedne často svého blbého zraku, pohlížeje na mne pohledem, který prozrazuje, jako by jeho rozumnost se navracela, tak že se mi zdá, jak by se chtěl na něco upamatovati."

"To není nemožností."

"Já ale nechci aby mne poznal," odvětila Aléa prudce, "a nechci též aby zemřel. Ač srdce moje při tom krvácí, chci se jej raděj odříci."

"Madame," pravil lékař, "musím vám říci, že nabude-li tento muž rozumu a nebude-li vás viděti, nezamiluje se do vás, nýbrž do oné dámy, kterou nejprvé spatří."

Co lékař toto promluvil, klepáno na dvéře.

"Volno!" promluvil Ali-Kan.

Mladá dívka vstoupila. Byla to tatáž, kterouž lékař předešlého dne podle šíleného starce na lavici v bouloňském lesíku seděti viděl.

Byla to Marta Callebrandova. Od včerejška stala se Marta a její otec členy pensionatu ústavu Ali-Kana, připověděl Callebranda léčiti.

Šramotem otevřením dveří povstalým, probudil se Raymond na chvilku z dumání, a pozvednuv pohledu svého, upjal jej na mladou dívku.

"Nyní zachvěli se Ali-Kan a Aléa, neboť šílený povstal, šel k Martě pozoruje ji zvědavě. Konečně chopil se její ruky pohlížeje stále na ní, promluvil s melancholickým úsměvem:

Ó, jak jste krásná!"

Aléa vzkřikla. Byl to výkřik radosti.

"Můj bože!" zvolala: "Kdyby ji chtěl milovat!"

"Vše jest možno," odvětil Ali-Kan.

A jelikož Marta se začervenala a počala se třásti, dodala Aléa:

"Věnovala bych na to své jmění — a mám miliony — kdyby vás slečinko chtěl milovati!"

Tiskla ruku lékařovi, hleděla na Raymonda pohledem nekonečné něžnosti a spěchala s krvácejícím srdcem avšak upokojena z ústavu. Možná že Raymond miluje Martu, pak se uzdraví a vzdálen jejího vlastního osudného vlivu šťastně bude žíti.

Zmýlil se major Hoffstein v šílený osud ve svém výpočtu?

(Pokračování.)

Mistr Sochýtek.

Maloměstský obrázek od Bohuslava Čermáka.

(Pokračování.)

Počasí byto příjemné, vše vonělo a šumělo jarým životem. Tu stálo ještě obilí, nad ním poletovalo ptactvo a míhali se pestří motýlové. Kolem zámeckého parku pod vysokými topoly byl chládek tím milejší, čím více slunce pražilo. Zde bavil se mistr chodě na stínu po větvích topolových, šlapaje v měkké trávě žluté pampelišky a bílé sedmikrásy. Chodil jako čekající nahoru a dolů. Chvílemi přiblížil se ku zdi parku a pohlížel se zálibou do temného úkrytu smrčí, dále přes svěží akacie k cestičkám posypaným drobným pískem, k čínskému pavillonu zahalenému divokým vínem, odkud na blízký rybník v středu kvetoucí lučiny byl rozkošný pohled. Mezitím přecházeli kolem něho tu měšťtí tu vesničtí obyvatelé, na vozech i pěší, někdy i známí přicházeli, řekli pozdrav obvyklý a zmizeli v stromořadí.

Šochýtek čekal s trpělivostí podivuhodnou. "Jestli pak přijde přece," myslil, "čekám tu již přes hodinu a kudy nic tudy nic, či by byla šla jinudy?" Byla totiž i s druhé strany zámeckého parku jinými částěmi města cesta k Truzbábě, ač méně užívaná, protože nepohodlnější a delší. "Počkám ještě,' rozhodl se, "hudba beztoho začne až později." Čekal tedy a přecházel znovu starou cestou mezi topoly. Najednou sebou trhl, poznal přítele, jenž s úsměvem k němu kráčel. "Toho mi také čerchmant dlužen," myslil si. "A pan Mráček," zvolal pak na hlas.

"Ty Šochýtku, co pak dnes, kam to?" začal [illegible]

tak na zdař bůh, půjdu snad na Truzbábu."

"Půjdeme tedy spolu, jdu tam také," dí Mráček a chopiv přítele pod paží, vlekl ho s sebou. Šochýtek chtěl se sice vymknouti a ještě trochu posečkati, na konec ale myslil, "nu nebude tak zle, shledáme se na místě." Šel tedy s přítelem stinnou alejí kol starého parku, ke knížecímu dvorci a odtud středem třešňového stromoví k Truzbábě. Tam bylo už živo. Sousedé a sousedky hlučně hovoříce stáli před stavením. U kůželníku byla tlupa mužů svlečených z kabátů, tlupa kluků hromadila se kol dvou výrostků "stavěčů" a hleděla na ně s jakousi úctou, prozrazující asi tajné přání: "kéž jsem také jednou stavěčem." V otevřeném altánu a u stolů v zahradě všude bylo vidět veselé tváře, kohout se právě na kůl upevňoval.

Přátelé naši usedli u stolu blízko šenkovny, aby na příchozí dobře viděli a dali si po džbánečku.

"Dnes tady máte už záby plno," mínil Mráček, když mu přistárlá hospodská s dobráckým obličejem, ukrytým do pola v bělavém, modrými stužkami bohatě vyšňořeném čepečku, džbánek s chladivým mokem na stůl stavěla.

"Kdyby tak bylo každodenně, neškodilo by," odvětila, "ale přes týden sem mimo přespolní a nějakého toho sekáče nikdo ani nozavadí. A přece je tu posezení milé."

"Pravda, pravda" přisvědčoval Šochýtek — "a což. netančí se ještě?" ptal se.

"Hned to spustí, hned. Pak si ale také skočíme, pane mistře?"

"No, to už necháme těm mladším," zpíral se tento.

"Snad se nechcete počítat k těm starým, jděte, jděte, jsem říkajíc stará bába, ale když tak něco, jak říkáme od podlahy, tu mně to vždy ještě šije v nohou," smála se hospodská. Noví hosté odtrhli ji od našich přátel. Byli to venkovští synkové s děvčaty. Se zalíbením spočívaly na nich zraky obou. Sotva přešli, přišla nová řada, párek, zase párek — zkrátka šlo to jako z klubíčka, že nebylo lze uhodnouti konce. Panem mistrem to škubalo, nebyl dosud Mařenku spatřil. Najednou zaslechl na blízku zvonkový smích a obrtáiv se, uviděl vedle zavalitého vozky známé mu černé oči. Usmál se v tu stranu a hlavou kývaje pozdravoval. Děvče děkovalo, že však mezitím v taneční síni hudba zazněla, vstalo, s ním i Tomeš, vozka. Mistr štouchl loktem souseda Mráčka.

"Já řku, hleďte, je to dívčina, co?"

"Hezká je, po čertech hezká," odpovídal tento, "těma očima by mohla i našinci hlavu splést. Tanečníka si ale nevybrala?" dodal s úsměvem.

Myslil Tomše, jehož dolíčkovatá nafouklá tvář s malýma mžouravýma očima a zaječím pyskem nejen nehezká, ale na prosto odporná byla.

"A ještě ji hanebně opouští, hle, chudáček stojí sama." Měl pravdu Mráček, když to pravil, neb Tomeš, ačkoli Mařenku k tanci vyzval, spatřiv kohouta, zamilovanou svoji hru, opustil ji a vmísil se mezi zápasníky.

Nyní byla na mistrovi řada. "Teď anebo nikdy," myslil si a povstav od stolu se džbánkem právě naplněným, přistoupil k děvčeti, za Tomšem se dívajícímu.

"Zavdejte mi, Mařenko," řekl a podával jí džbánek.

"Stálé zdraví," řekla tato a napivši se trochu vracela mistrovi džbánek.

"A na vaši krásu," odpovídal mistr a vypil až do dna.

"Myslil jsem, že vás dočkám za branou," začal po chvíli.

"Tudy jsme nešli, Tomeš chtěl kolem Zavadilky."

"Vždyť jste snad nemusila s ním?"

"To zrovna ne, ale kdo by mne potom doved domů?"

Hudba mezitím stále hrála a vždy důtklivěji k tanci vyzývala.

"Což abychom se podívali do vnitř," prohodil mistr. Děvče zajiskřilo jen očima a běželo napřed, sotva že Šochýtek stačil. V kole nebylo ještě přeplněno. Šochýtek byl dobrý tanečník a tančil s Mařenkou celý kousek. Byla zarděná a udýchaná, když přestali, ze síně se jí ale už nechtělo. Mistr dal tedy přinést pivo sem a tančil jako o závod. Po třetím kousku bylo se zatím soumračilo, vyšli ven ruku v ruce. Naproti nim hrnul se zástup rozjařené chasy. V předu nesli dva výrostkové na tyči sťatého kohouta, za nimi šel jiný se šavlí. Za tím nesli čtyři z chasy vozku Tomše, ozdobeného věncem z jasanových listů, dále hnal se proud zápasníků. Byl tedy Tomeš dnes vítězem, a co takovému patřily mu následující tři kousky.

"Chcete za nimi?" tázal se mistr, když celý průvod v taneční síni zmizel a vítězné troubení tichou krajinou se rozléhalo.

"Ne" zněla určitá odpověď.

"A proč?"

"Hněvám se na Tomše. Já znám jeho náruživost, ale když už mne vyzval, měl odejít až po kousku."

"A náleží vám tolik za Tomši?" [illegible]

"Však mu zas odpustíte?"

"Možná, ale nikam s ním již nepůjdu, raději sama, jako jiné holky."

"Kdybyste chtěla — on by se vždy někdo našel."

"Pan mistr snad?"

"Třeba."

"Co by tomu ale řekl svět?"

"Myslíte žena. Je stará a nemůže chtít, abych jen u ní seděl a se nepovyrazil."

Mezitím se úplně setmělo, za zhoreckým kopcem nezbylo již nejmenší zlaté nitky z krásného západu, však naproti od ševilské strany vynořil se měsíc, z prvu rudý vždy víc a více blednul a vystoupiv nad obzor co stříbrný štít, rozlíval své skvoucí paprsky po sadu. Mistr i děvče umlkli na chvíli.

"Jak je dnes krásně," začalo toto, "měsíček svítí jako rybí oko, škoda, že musím brzy domů."

"Proč?" ptal se mistr.

"Musíme zítra časně na pole, nevyspala bych se. A pak — nechci jít s Tomšem."

Mistr chvíli rozpakoval, pak ale řekl: "Vidíte, Mařenko, já vás mám tak rád, že bych s vámi srdce rozdělil, ještě nikoho jsem tak neměl rád. Ale jsem vám starý?"

"To ne, jste hodný a hezký člověk; proč nejste svobodný," vzdechla si.

Šochýtek jen hořel. Tiskl její ruku a než se nadála, políbil ji v tvář. Děvče sebou škublo, ale mlčelo. Mistr byl smělejším, objal ji kolem pasu. Chtěla se mu sice vyrvati, ale vřelé polibky zlomily její vůli. Nevím, byla-li v té chvíli více záletnicí nebo milenkou.

"Manči!" zaznělo to na blízku mezi stromy, "Manči!" a sotva od sebe odskočili, vynořila se ze stínu dolíčkovatá tvář Tomšova. Měl dosud svůj kašket s jasanovým věncem a zářil radostí. Zahlednuv však Šochýtka, ušklíbl se a odplivnul.

"Co chcete, Tomši?" začala Mařenka.

"Co chci? — Je teď můj kousek, chci si skočit s vámi."

"A dříve vám kohout nedal, viďte?"

"Nu mne přece znáte — tento — no nebudete se snad durdit proto."

"Právě proto."

"Nepůjdete tedy!"

"Nepůjdu."

"Pamatujte si to, Manči." Při tom pohleděl Tomeš na mistra tak jízlivě, měře ho od hlavy k patě svýma píchlavýma očima, že se tento bezděky zachvěl. Po tom odešel.

"Nyníčko ale nesmíme tančit," řeklo děvče, když odešel, "vyved by nám něco v kole. Já Tomše znám."

"Nevídáno," odvětil mistr, jemuž se srdnatost vrátila, "však nejsme také z cukru"

"Ne," ozvalo se zase děvče, "povstala by z toho rvačka a kdo ví co — půjdu raději domů."

Mistr ledacos namítal na konec ale povolil. Šli, aby vyhledali Mráčka. Mistr vzal jej stranou a "ať držíte jazyk za zuby, zvláště před mojí" šeptal mu.

"Což mne neznáte, mistře!" dívil se tento a slíbil nejhlubší mlčenlivost.

Šochýtek na to zaplatil řád za něj i za sebe a všichni se dali k městu. U parku odloučil se Mráček od párku a mistr zažil další cestou ty nejrozkošnější chvíle po boku hezké Mařenky.

Když přišel domů, bylo dávno po půlnoci. Světnička byla celá v měsíční záři. Vše se jen lesklo. Šel po špičkách, aby neprobudil ženu, šlápl ale náhodou mourovaté kočce, miláčkovi paní Šochýtkové, tak na pazourek, že se do strašného mňoukání dala. Mistr ji chytil a vyhodil ze dveří. Žena ale již vstala.

"Kde pak jsi se to dnes zabalamutil?" řekla "musí být už hrůza hodin."

"Není ani jedenáct," lhal mistr, "byli jsme s Mráčkem trochu v polích a zastavili se na Truzbábě."

"Však jsem si to myslila," ozval se znovu hlas ženin, která ale již v příštím okamžiku zase spala.

Mistr byl rád, že věc tak lehce odbyl, nemohl ale dlouho usnouti. Rozčilující obrazy lásky míhaly se mu stále před očima.

(Pokračování.)

To se nevyplatilo.

Z [illegible].

Vzešlo spanilé červencové jitro. Ve státním nádraží pražském se procházel černovlasý mladík, dle zevnějšku kupecký mládenec, čekaje zajisté na odjezd vlaku do Vídně.. Jméno našeho rytíře, Řehoř Plakal. jest poněkud neromantické, ale jen když srdce oplývá romantikou! A v takovém rozmaru bylo srdce našeho Plakala, jenž co skladník v štětkách u všeobecně oblíbené firmy "Buliček & Co." zaměstnán byl.

Plakal byl v plném smyslu slova romantikem. Jednou napsal i "úchvatnou anělku", kterou listu "Škopíček" zasvěcenému zaslati neváhal. Redaktor téhož listu báseň přečetl, čehož později litoval, a uložil ji do koše.

Plakal, syt prosaického života [illegible]

a tam píditi se za svými ideály. A tak spatřujeme Plakala v nádraží pražském. Srdce i mysl jeho prahly po dobrodružstvích, a ruka Fortuny mu dnes již připravila dobrodružství takové, o kterém snad jen za klidných nocí snival.

Blížila se doba odjezdu vlaku. Kasa se otevřela, a každý spěchal koupiti si jízdní lístek. Nastala tlačenice nemalá. I náš Plakal dral se mocně ku předu; tu náhle spatřil v největší tlačenici mladičkou dámu, mající útlé dítko na rukou. I couvnul náš rytíř a spěchal k dámě s otázkou, zda-li pro ní též lístek koupiti smí? Nejvábnějším úsměvem přijala nabídnutí, a Plakal uslyšev že i ona do Vídně cestuje, chtěl radostí celý svět obejmouti. Ihned zaopatřil dva lístky II. třídy, a s velikou svou skladnickou pýchou doprovázel spanilou dámu k vagonu.

Tu se mu naskytla první příležitost osvědčiti své romantické náhledy a rytířské schopnosti.— Konduktér chtěl rozhodně, aby dáma s děckem vstoupila do vozu určeného pro dámy.

"O prosím," šeptala krasavice do ucha Plakalovi, "hleďte, abychom v jednom voze seděli, neboť miluji mužskou ochranu."

Bylo to pravé "Jiříkovo vidění" pro Plakala; neměškal a vyjel si na konduktéra: "Chci být v jednom voze se svou manželkou!"

Mladá matka se lehce zapýřila nad tou smělostí, a konduktér se omlouval. Mladý párek vstoupil i s maličkým do vozu, který se lehce pohybovati počal.

Jaká to romantická jízda pro našeho štětinářského obchodníka! Sličná společnice seděla těsně při něm, důvěrně a sladce mu šeptajíc, že jest vdovou po důstojníku, že cestuje do Vídně ku svému bratru plukovníku, dříve však že musí navštíviti v České Třebové svou tetinku. Při tom vroucně děkovala za rytířskou jeho ochranu, vyprávěla ještě to i ono, zkrátka, chování se tohoto párku vzbudilo pozornost všech spolucestujících, u některých pak i závisť. Nikdo nebyl blaženější než Plakal. Teď teprv poznal, že se pod jeho pikovou vestou po levé straně "něco" nachází, co rádo vzejde v plamenný žár. Nebýt jen bratr té sličné vdovy plukovníkem a on pouhým obchodníkem se štětinami a kartáči, kdož ví——?

Kvapně prchal čas. Hodiny jsou zamilovaným pouhé vteřiny, a tak bylo i našemu párku.

"Ach, již v České Třebové." zašeptala milostně krasavice.

"Ba arci, čas utíká jako voda!" odvětil Plakal.

"Ach ano, a zde mne již tetinka očekává!" Hned ale hlasitě dodala: "Drahý mužíčku, ponech u sebe chvilinku malou Žofinku, já zatím přivedu tetičku!"

Blažen nad oslovením "drahý mužíčku", odvětil Plakal roztouženě: "I s radostí, milá ženuško!" a již bral Žofinku do náručí.

Lehce seskočila ženuška s vozu a — více nepřišla.

Zastávka deseti minut se skončila. Plakal důrazně protestoval proti odjezdu vlaku, a konduktér, u něhož měl náš hrdina vroubek hned z Prahy, hřmotně uzamknul dvířka. Tím hřmotem se probudila Žofinka a dala se do pláče a vřískání, což až k nejbližší stanici trvalo. Tu očekávalo nešťastného "otce" nové překvapení. Železniční úředník, stojící na perronu nádražním hlasitě volal cestujícího Plakala, kterému do vozu podal tuto telegrafickou zprávu:

"Milý mužíčku! Chci do nejbližšího okolí udělati malý výlet; podrž u sebe záruku naší nehynoucí lásky. Julie."

Mocný bože! jaká to trapná situace pro našeho skladníka firmy "Buliček & Co."

Opět uháněl vlak dále, a opět měl náš Plakal půl hodiny na rozmyšlenou, co by s vřískající Žofinkou počíti měl.

Sotva vlak na příští stanici dojel, hned náš hrdina sháněl se po strážmistru četnickém: tento nalezal se náhodou anebo spíše řízením božím na nádraží. Plakal ho prosil aby vřískajícího děcka byl zbaven. To však nešlo tak lehce; konduktér a spolucestující udali jednohlasně, že Plakal vlastním otcem děcka jest, a neuplynulo ani půl hodiny a náš rytíř— octnul se i se Žofinkou v městském vězení.

To bylo k zoufání.

A aby kalich hoře až na dno vyprázdnil, shledal nešťastný Plakal, že mu peněženka i hodinky schází, které zajisté "drahá ženuška" s sebou vzíti neopomenula.

Po třech dlouhých trapných dnech došly jeho legitimace, byl tedy sproštěn vazby, peněz, hodinek a vřískající Žofinky.

Tentokráte se mu romantika úplně z hlavy vykouřila, a od nynějška věnoval se zcela jen svým kartáčům a štětinám.

Trhy na dobytek!

V SALINE CO!

Ve Wilber budou se odbývati trhy na dobytek [illegible]

Naši Jednatelé.

[illegible] "Pokrok Západu" [illegible]

Dakota Territory.

[illegible]

Illinois.

[illegible] — Braidwood.
[illegible] — Edwardsville.

Iowa.

[illegible] — Belle Plaine.
[illegible]
[illegible] — Cedar Rapids.
[illegible]
[illegible] — Chelsea.
[illegible] — Iowa City.
[illegible]
[illegible] — Mitchel.
[illegible] — Oxford Junction.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] — Solon.
[illegible]

Kansas.

[illegible] — Wilson.

Maryland.

[illegible] — Baltimore.

Michigan.

[illegible] — Detroit.
[illegible] — East Saginaw.

Minnesota.

[illegible] — Praha.
[illegible] — St. Paul.

Missouri.

[illegible] — St. Louis.
[illegible]

Nebraska.

[illegible]
[illegible]
M. Čada — Crete.
Ceněk Duras
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] — North Bend.
[illegible] — Pleasant Hill.
[illegible] — Schuyler.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] — Wahoo.
[illegible] — Wilber.

New York.

[illegible] — New York City.

Ohio.

[illegible] — Cleveland.

Pennsylvania.

[illegible] — Allegheny City.

Texas.

[illegible]
[illegible]

Wisconsin.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] — Kewaunee.
[illegible] — Kellnersville.
[illegible] — La Crosse.
[illegible] — Milwaukee.
[illegible] — Manitowoc.
[illegible]
[illegible] — Racine.
[illegible]

Hledáme Jednatele

[illegible]

CRETE, NEBRASKA.

ČENĚK DURAS.
Český hostinec. Páni hosté nalezanou vždy čerstvé Omah'ské pivo, Havanské doutníky a kulečníky nejnovějších druhů.

IG. F. STEIDL.
Český sedlář, obslouží krajany své vždy dobře, jak se každý kdo u něho dosud koupil ku svému prospěchu přesvědčil.

M. CADA.
Obuvník. Kdo chce dobrou, trvanlivou obuv, za mírnou cenu nechť jej navštíví.

JOS. KLIMA.
Hostinský, u nádraží Crete, Neb.

W. AKSAMIT.
Kovář a kolář. Main Ave.

T. & V. C. TOOGOOD,
mají velikou zásobu zboží střižného, grocerií, šatstva, obuvy, čepic, klobouků atd. atd. atd. za ceny úžasně mírné. Všecky výrobky farmářské jako máslo, vejce, kukuřici, dobytek, prasata, a je běřou za nejvyšší cenu na výměnu.
Main Avenue. CRETE, NEB.

W. H. MORRIS,
Právník
CRETE, NEBRASKA.
Office na MAIN AVENUE.
Vedle Bandovy lékarny.

DR. BAND.
Lékař, ranhojič a lékárník. Lékařské porady se z darma udílují. Recepty se zvláštní opatrností se připravují. Zdější lékárna na rohu MAIN a 13té ulici. CRETE, NEB.

R. L. CORNWELL.
Smírčí soudce a veřejný NOTAR.
Dlužnopisy, úpisy a úřadní spisy všeho druhu se pozorně vyhotoví.
Úřadovna na Main Avenue, vedle M. ČADY.
CRETE, - - - NEBRASKA.

[illegible]

Sev. německý Lloyd

Pravidelná přímá
PAROPLAVBA
mezi
Bremen a New Yorkem
přes **Southampton**

[illegible]

Expediční dnové jsou ustanoveni:
Z Bremen [illegible]
ze Southampton [illegible]
z New Yorku [illegible]
POŠTU SPOJENÝCH STÁTŮ [illegible]

Ceny převozní:
z Bremen do New Yorku: [illegible]
z New Yorku do Bremen, Londýna, Havru a Southamptonu: [illegible]
Do Bremen a zpět [illegible]

Vše se stravou. Dítky od 1 do 10 roků polovici.

[illegible]

Strany přeplaví do Bremen, Hamburg, Antverp, Amsterdamu, Rotterdamu, Southamptonu, Havru a Londýna, obraťte se na
OELRICHS & Comp.
No. 2 Bowling Green, New York.
Jednatelé v Omaze:
Caldwell Hamilton & Co.
August Weiss.

Chicago a Northwester draha.

oblíbená cesta z
OMAHA
do
CHICAGO A NA VÝCHOD!
a ta
jediná přímá cesta do
Waterloo, Fort Dodge, Dubuque, La Crosse, Prairie Du Chien, Winona, St. Paul, Duluth, Janesville, Kenosha, Green Bay, Racine, Steven's Point, Watertown, Oshkosh, Fond Du Lac, Madison a Milwaukee.

[illegible]
OMAHA A CHICAGO
[illegible]

denní i spací vozy.

[illegible]

HLAVNÍ PŘIPOJENÍ.

V Missouri Valley Junction do Sioux City, Yankton a do všech měst na cestě k Sioux City a Pacific railroad.

V Grand Junction do Fort Dodge, Des Moines, Ottawa a Keokuk.

V Marshall do St. Paul, Minneapolis, Duluth a všech míst severozápadních.

V Cedar Rapids do Waterloo, Cedar Falls, Charles City, Burlington a St. Louis.

V Clinton do Dubuque, Dunleith, Prairie Du Chien, LaCrosse a ku všem místům na drahách Chicago, Clinton, Dubuque, Chicago, Dubuque a Minnesota.

V Fulton do Freeport, Racine, Milwaukee a ku všem jiným místům ve Wisconsinu.

V Chicago se všemi drahami z Chicago jdoucími.

Lístky přímé

[illegible]

W. H. Stennett, — M. Hughitt,
N. Trissel, G. C. Eddy,
J. H. Mountain, N. Haight

LACINÉ A DOBRÉ POZEMKY!
ve východní Nebrasce!

Burlington & Missouri draha

—má—
1,500.000 akr pozemk.
ve východní Nebrasce!

které nabízí na prodej osadníkům lacino a za podmínek velmi příznivých.

Na deset let na SPLÁTKU!

MALÝ ÚROK!
20 procent
srážky pro ty, kdož pozemky své vzdělávají!

Pozemky leží POBLÍŽ DRAH které LACINO DOPRAVUJÍ [illegible]

Přes 600 českých rodin již [illegible]

Taktéž [illegible]